

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

SERMONS DE QUARESMA.

III.

PRIMER sermó, tercer petardo.

En bona fé, don Jozé Maria, jo crech que 'ls de la *Juventut catòlica* s' encomanar a Déu, y fan *triduos y novenas*, a *puerta cerrada*, perque l' Esperit Sant a l' hora en que vosté ha de predicar, se fassi 'l desentés y no l' inspiri.

Lo cert es, que fá tres diumenjes que 'ns parla sempre del mateix: de la fé, de la bondat de la fé, de las ventatjes de la fé, dels consols de la fé, de las satisfaccions de la fé... y, francament, a nosaltres se 'ns figura que ja fora ocasió de que deixes estar a la fé tranquila y busqués ronya al *Siglo futuro*, y a tots los que 'l llegeixen y l' acatan.

Guerra, guerra implacable a tots los que volen col·locar la boina per sobre de la mitral! Guerra, guerra sense quartel ó sense sagristia (com l' hi sembli millor) a la faramalla qu' engalanantse ab lo nom de catòlica, s' atraveix a alsarse contra 'ls bisbes!

Si, si, prou: ja puch esgargamellarme, ja puch demanar biftech y vi de Jerez: vosté s' ha empenyat en que tota la quaresma menjém bledas sufragidas y beguém orxada de xufias a tot pasto. No hi vist res més manso que 'l sermó del diumenje. ¡Si fins sembla impossible!

Entre l' auditori hi havia un tipo dels del *Correo catalán* que se 'l estava mirant ab una cara més burlona que la del banyeta. ¡Y vosté ni ménos lo vá veurel...

¡Ira de Déu, si jo m' arribo a trobar al seu puesto, dalt de la trona!... Ab un gesto no més me trech la sabatilla del peu, aquella tota bordada, y l' hi planto pels nassos. ¡Jo l' hi asseguro que hauria fet un blanco com una casa!... Ja l' hi hauria ensenyat jo de venirse a riure del *Obispo*.

Pero jo ja ho veig, vosté no vá adonarse'n; prou feynas té ab treure 'l carro de la fanguera. Perque lo qu' es los sermons los té ben encallats.

Vá comensar lo primer diumenje ab la fé, y encare som a la fé, sense adelantar ni un pas. Diumenje vá fer cinch quarts d' esforsos desesperats y no vá poder sortir del mateix puesto.

Per més que tinguém desgracias, per més que la justicia divina descarregui 'l pés del seu bras sobre nosaltres, hém de tenir fé. La fé conforta, la fé 'ns consola en las majors tribulacions.

Per aixó, sens duple, 'ls seus enemichs, los individus de la *Juventut catòlica*, (no estranyi que 'n parli tant: no me 'ls puch treure del cervell); per xó aquests fulanos a pesar de la pega que 'ls persegueix, se con-

solan dels rebufos y de las excomuniones de vosté, *tenint fé* en la seva idea. Tretze son tretze. ¡Y vagi donantlos alas, don Jozé Maria, vagi donantlos alast...

Aixó casi es l' únich de que vaig ferme cárrech... No 'u estranyi: al sentirlo, y al veure la cara burlata de aquell tipo del *Correo catalán*, vaig posarme neguitós. Ademés casi juraria que vosté vá dir que las satisfaccions que dona la fé eran molt superiors a las que provenen de tenir diners, de menjar bé y de beure bonas copas... cosa que la majoria dels canonjes s' ho escoltavan desde 'l cor, rapapats a las bassetas, y com si diguéssen:

—¡Ditxosos mil cops nosaltres, que tenim fé y bona taula!...

De totes maneres, per acabar de ferme cárrech de aquest sermó que al sentirlo, no havia lograt interessarme, vaig agafar lo *Brusi*, ansiós de comprobar si ab alló de la taula y del bon vi m' equivocava.

¡Ay! Jo no ho hagués fet.

¿Sab lo que vaig veure don Jozé Maria?... ¡Miriu vosté mateix, miriu per la mor' de Déu: es lo *Brusi* del dilluns a la tarda! Allá hi trobará l' extracte del sermó de vosté, després de la gacetilla, al principi dels reclams ¡dels reclams! ¿ho sent? ¡Com si vosté pagués las insercions a tantas indulgencias la raffla!

Y fixi's en lo que segueix després del seu sermó que tant condemna als que menjan bé y que beuhen bé. ¿Sab que hi há?

Primer un anunci: *Doler d' estómagu*. Pero en fi: aixó encare seria un temor pels farts.

Pero luego a continuació 'n vé un altre y *nada méno* que l' anunci del *Hotel T. bidabo*.

Com si ab aixó lo *Brusi* volgués dir al seus lectors: —«No 'us hi encaparréu massa ab los sermons del bisbe; y sortint de la Catedral anéuse 'n al *Hotel* del costat de la torra de la Castañé, que allá ho fan *divinament*...»

Cregui, don Jozé Maria qu' estich mitj avergonyit, al veure que 'l nostre órgano, 'l *Brusi*, comet semblants lleugereras.

Pássili una rambatxa.

P. K.

UN HOME DE FERRO.

A una senmana que á escoltar a tots los reaccionaris d' Europa, la República francesa estava perduda irremissiblement. Y ho deyan ab la cara trista, com si 'ls sabés greu.

La Cámara de diputats devorava un ministeri cada dia.

En Geroni *Plon-Plon* enganxava manifestos sediciosos per las cantonadas, y la República no tenia medi de castigarlo: los tribunals absolian al autor de aquests manifestos.

Los prínceps d' Orleans, colocats en l' exércit, conspiravan obertament y tampoch la República podia dirlos res.

Quan los diputats demanavan la seva expulsió, los senadors se negavan a concedirla.

Y 'ls reaccionaris deyan:—No hi ha govern possible a Fransa: reyna gran desacort entre 'l Congrés y 'l Senat: los ministeris ni ménos tenen temps d' escalfar las cadiras: los diputats están dividits y no saben per quin cantó girarse; tot son disidencias, tenebras é incertituts. L' industria y 'l comerç se queixan... y 'ls que volen ser reys conspiran impunement.

Los que tal cosa deyan, ja 's figuravan la República per terra.

* * *

¡Tontos!

No saben que la República fá miracles. Quan no hi ha poders històrichs y compromisos permanents que ho impedeixin, l' opinió aixeca 'l vol y s' imposa, en aras de la conveniencia de la patria y la salut de la llibertat.

En un moment s' ha serenat l' atmósfera. Ha pujat Ferry al ministeri: Ferry es l' antich company y serà l' heréu de Gambetta.

Y 'ls grupos republicans de la Cámara que no s' entenian, tots s' entenen en una cosa: en apoyar al home enérgich, al republicá antich, que temps endarrera vá donar tantas probas de lo que valia, expulsant a las corporacions religioses.

De la nit al dematí ha nascut l' accrt y ha nascut la forsa.

Y en un moment, los prínceps d' Orleans han sigut donats de baixa en l' exércit. La veritat es que per lo que la República necessita, aquests senyors no arribavan a la mida.

En Geroni *Plon-Plon*, sense esperar a que 'l desterrassin, ha tocat pirandó cap a Bruselas.

Y 'l conde de Chambord ha comprat unas hisendas y pensa dedicarse a l' agricultura. Es lo millor que pot fer. En tot cas que no olvidi 'l cultiu de las carbassas.

* * *

De manera, que ha bastat un moment, un moment no més, per fer neteja general.

En Ferry ha agafat lo taco del poder, y ab una jugada no més ha fet *palos, carambola y á casa*.

Y are 'ls reaccionaris que davan per morta a la República francesa, ja l' hi poden anar al darrera ab un fluiol sonant.

La República es jove, es forta, está fermament arrelada en l' opinió de la gran majoria del país, té grans aspiracions y una salut tal, qu' estigan ben persuadits qu' enterrará a tots los reaccionaris, de Fransa y de fora de Fransa. Lo que han de fer es no buscarli jochs, perque si en certs moments té homes de pasta de Agnus, quan convé trèu homes de ferro.

Per l' istil de 'n *Ferry*.

P. DEL O.

SI NON E VERO.....

RA 'l dijous de la senmana passada. Los ministres estaven reunits com de costum. Un per un, los bons senyors anavan donant compte del estat dels seus departaments y en Sagasta, cada vegada que un acabava, deya invariablement:

—Bueno, endavant y depressa, que digui l' altre.

Després dels assumptos interiors, va passarse revista a la política estrangera y en Sagasta va tornar a dir:

—Bueno, depressa; pasém a un'altra cosa.

Van examinarse dos ó tres projectes y en Sagasta torná a repetir lo mateix:

—Depressa y acabém.

Aquesta insistencia en volguer enllestir, va cridar la atenció de 'n Martínez Campos, que no feya altra cosa que barrinar pensant per quina causa 'l President les apretava d'aquell modo.

Tant es aixís, que al acabarse 'l consell després d'un campanillasso donat precipitadament pèl senyor Sagasta, lo general va acostarshi, y, fent de manera que ningú se 'n enterés, vá preguntarli ab certa desconfiansa:

—Escolti, don Práxedes; hi observat que avuy ha fet enllestir a tothom com si portés molta pressa. ¿Podria sapiguer la causa d'aquesta precipitació?

En Sagasta va fer la mitja rialleta, estirant la perilla del general.

—¿Me promet no descobrirme?

—L' hi juro.

—Donchs l' hi diré la veritat. Demá haig d'anar a confessar, y avuy haig de fer l'exámen de consciencia; vel'hi aquí perque necessito 'l temps.

—¿Ah! ja ho entench; va a confessar. Y digui... ¿ahont hi vá?

—A Sant Francisco. ¿Per qué ho pregunta?

—¿Jo?... Per res: es mera curiositat.

Y dihent aixó lo general va girar quía, talarejant en véu baixa aquell ayre de la «GALLINA CIEGA.»

Tengo todo el plan de un conquistador...

Don Práxedes va arronsar las espatllas, posantse 'l dit índice al front com volguent dir:

—¿Ay! ¡que n' hi ha poch de dallonsas!

* *

L'endemá a primera hora l'insigne President del ministeri entrava a l'iglesia, repassant interiorment la *Pecadora*.

No hi havia més que quatre llántias encesas: tot era negre y tenebrós; los confessoris semblavan golas de llop.

Lo senyor Sagasta va acostarse al primer que l'hi va venir davant: lo confessor ja era a dintre esperant penitents, y l'home no va tenir més que fer que ajenollarse y comensar a desembrassar la consciencia.

—¿Qué tal? deya 'l reverent: ¿n' ha fet gayres de crespas aquest any?

—No, pare, va respondre don Práxedes: durant los últims dotze mesos no he fet res més que menjar.

—¿Ha complert ab l'iglesia?

—Sí, pare: hi pagat al clero ab tota puntualitat.

—¿Ha fet gayres mals pensaments?

—¿Ay, pare! ¡Aquí si que m' ha atrapat de debò! Puch jurarli que no hi fet mal; pero en quan a volguerne fer...

—¿Es a dir que ha pensat ó pensa ferne?

—Sí, pare. Primerament pensava fer una mala jugada als constitucionals, declarantme conservador y plantantlos a tots al carrer; després vaig concebir l'idea d'ajuntarme ab en Serrano y enviar los centralistas a passelg, y ara últimament se m' ha ocorregut donar la gran clatellada a ne 'n Martínez Campos...

—¿Ah! ¿Si?

—Ja veurá pare: aquest home m' encocora de debò. Per tot se 'm fica, tot m' ho remena, y no puch intentar res que no 'm trobi l'home entre potas.

—Y bè ¿qué pensa fer?

—Despatxarlo d'una manera ó altre, ja siga aburrintlo ab disgustos preparats per sota má, ja siga engatussantlo perque se 'n vaja a Cuba ó al quint infern. La qüestió es ferlo dimitir y t'reureme'l del davant. Un cop libre d'ell, jo podré formar un partit ab en Martos y repararme comodament a la poltrona, sense por de que ningú me 'n tregui, y sense tenir la pesedilla d'aquest dítxós general que sembla que se 'm ha de menjar déu cops al dia.

—¿Tant mateix l'hi fa nosa aquest home?

—Y tal pare, y tall l'hi asseguro que no més l'aguanto perque per ell hi pujat al poder. Sinó fós per xó, ¡ay la mare! ¿Qué no véu que don Arseni no es més que un destorba quentos, sense verdader talent, sense iniciativa, sense...

Don Práxedes no va acabar la frasse. Al arribar aquí va llansar una exclamació una mica massa expressiva per ser dintre d'una iglesia, y 's va quedar com una estàtua mirant al sacerdot que 'l confesava.

Lo capellá no era tal capellá; era nada ménos que... en Martínez Campos en carn y ossos.

Aixís m' ho han contat y aixís ho vench.

Jo no diré que respongui de la exactitud del fet; pero, ab franquesa, ¿no 'ls sembla que si aixís fós y en Sagasta dignés la veritat, en Martínez Campos faria descobriments importants que 'l deixarian ab un pam de nas?

FANTÀSTICH

AN entrant soldats en caixa. 65 mil n' ha demanat lo govern, y aixó qu' estém en temps de pau.

Durant lo servey quatre anys, una quinta de 65 mil homes, suposa un exèrcit de 260,000 homes. ¿Ahont es aquesta gent?

La quinta no es ja un medi de fer soldats, sinó de fer quartos: quan més se 'n demanan més se 'n redimeixen, y si fan lo sonso, llavors se fá una bona saca per l' Habana, se 'ls dona un parell de mesos per penedir-se 'n y son molts los que avants de passar l' aygua, afluixan la mosca.

* *

Lo gran que seria, que ningú 's redimís.

¿Demanéu 65,000 homes? Donchs aquí 'ls teniu, sense que ni falti un.

En Martínez Campos se 'n veuria un bull.

Perque ja no seria alló de dir:—Tiréus més aygua al ranxo que tenim 65,000 convidats.

Los carlins tenen majoria en la Diputació provincial de Vizcaya, y aprofitantse de aquesta majoria van acordar regoneixe la deuda contreta per alguns ajuntaments al objecte de sostenir la guerra contra 'ls liberals.

Aquest atreviment de la famalla carlista ha produhit gran indignació en tota Espanya.

No hi ha més que un cert general que, segons sembla ha dit:

—Ja veuréu, deixinmhi anar y ab uns quants mils duros jo m' empenyo a deixarho tot arreglat.

¿Lo coneixen?

Al que l' endevini se l' hi regoneixerá 'l grau.

Una colla de vascongats han regalat una mitra al bisbe de Daulia.

¿Ja ho véu don Jozé Maria, quin atreviment!

L' hi regalan mitras perque puga confirmar, y no a las criaturas, sinó als altres bisbes.

Cosas que se sentan en lo Senat espanyol.

Se queixava un senador de la falta de legalitat electoral y l' hi deya un ministre:

—Desenganyí 's, vosté ha sortit senador ab l' apoyo del govern ó a pesar del govern: en lo primer cas, vosté no té cap dret a queixarse, sinó lo candidat venut; y si ha venut a despit del govern, aixó sol demostra qu' existeix una gran llibertat electoral.

Resposta del senador:

—Si 'm preguntessin com hi sortit no sabria dirho. L' únich que sé es que no coneix a ningú en lo districte que represento, ni ningú 'm coneix a mi.

Vaja, que desd' are ja 'l coneixerán, per la franquesa.

Algun periódich ha suposat que ab motiu de l' expulsión dels prínceps de Orleans del exèrcit francés, s' havia notat algun moviment subversiu.

Aquests periódichs s' han imaginat sens dupte que 'ls prínceps de Orleans eran espanyols.

No senyors: son francesos, y aquell exèrcit no 's pronuncia.

De totes aquellas reformas que tenia preparadas en Romero Giron, per are no 'n vé cap.

S' aplassa 'l matrimoni civil.

S' aplassa 'l Jurat.

Tot s' aplassa.

¿Ah! 'ls ministres de avuy dia no tenen remey. Per més que vulgan marxar, no poden. Duhén un sabatot lligat a la pota com los pollastres.

Ningú parla de res més que de la *Mano negra*.

¿Qu' es la *mano negra*?

Una associació de criminals formada per robar, assassinar é incendiar. Tots los crims que s' han comés a Andalucía, de un quant temps a aquesta part, se l' hi atribueixen.

La associació conta ab molts associats: pèl gust de fer de las sévas, y ab molts altres que ho son per por.

S' han fet alguns descobriments; pero 'ls crims continúan.

No obstant lo govern no 's dona gayre brasa. Pensa, sens dupte, que no hi ha cap má que arribi desde Andalucía a Madrid, y má per má, més por l' hi fá l' guerra, que la negra.

Diuhén que 'n Martínez Campos si no l' hi aproban una llei farà dimissió del ministeri.

¿Ah, tonto!

¿Y donchs de que l' hi serveix l' espasa de Sagunto?

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—De Ribas nos escriuhen que 'l rector vá rebre un gran incomodo perque ab tot y ser quaresma, aquell poble vá celebrar la festa major, fent los balls de costum. Qui paga la festa son ara 'ls noys que ván a doctrina, sobre 'ls quals descarrega 'l seu mal humor, atipantlos de clatelladas. Lo rector de Ribas es andorrà, y 'ls seus feligresos l' hi aplican lo següent cantar popular:

Sent de terra de tabaco
carregat ne deus anar,
que a tots los que a tú s' arriaman
los fassas estornudar.

Res més deliciós que las prédicas de un frare d'aquells expulsats de Fransa, en Santa Coloma de Farnés. «Malehida llibertat, crida ab veu de borraio, qu' es lo desenfreno de las passions de Satanás.» Califica d' infernal y corruptora la República francesa; afeixeix que la *Campaña de Gracia* per las impietats que conté sembla escrita per las *úrpias de Satanás*. (Ja ho crech: a Satanás l' hi doném dotze duros al mes, com a redactor). Finalment vá fer lo descobriment de que 'ls católichs verdaders tenen sempre la rialleta als llabis, mentres que 'ls protestants fan la cara llarga.—Y es veritat, los católichs tenen sempre la rialleta als llabis, sempre que están sentint sermons tan originals y divertits.

DEJUNIS.

Si es cert que aquí a Espanya hi ha quatre mortals que al sé a la quaresma de junan de carn, los altres, en cambi, per forsa ó de grat respecte a altrás cosas de junan tot l' any.

La rica y activa famosa ciutat qu' está escassa d' aigüas y plena de fanch, que 'ls carrers y plassas tè mal empedrats, que pèl seu ensanche veu los trens passar, que tè d' alsá estàtuas que no s' alsan may... veyám ¿no de juna de bons concejals?

Lo poble que 'l dia que tè de votar no troba en las llistas los noms dels votants, y observa que en cambi hi están apuntats burots, calaveras y municipals, y véu tantas trampas que 'l fan quedar blau... diguin ¿no de juna de un sufragi honrat?

Lo país que mira que tot casi está del modo que en Cánovas ho habia deixat, y véu que 'ls ministres tots vénen y van sense fé altra cosa que menjá y cobrar, olvidant promesas y sembrant enganys... diguin ¿no de juna d' un govern com cal?

La nació que clama demanant que aviat treguin a la prempsa lo fré dels fiscals, que casin los jutjes, que 's posi 'l jurat que 'l dret del sufragi se vaja aixamplant, que 's fassi que 'l clero no sigui un embrás... ¿no es cert que de juna de lleys liberals?

Si paguem impostos, si doném la sanch per fer que la patria sigui forta y gran, y després resulta que 'ls diners se 'n van gastats en hipódromos, y sous d' empleats, y altrás estranyesas que no tothom sab... ¿no es aixó un dejuni de moralitat?

Aixó de que 'ls homes que 'ns volen salvar

cambis d' idees dotze cops cada any, que 's tornin monàrquichs los republicans, que avuy siguin negres los que ahí eran blanchs... no es per los que portan lo cor a la mà un estret dejuni de formalitat?

A dreta y a esquerra, per dalt y per baix, la lley del dejuni domina constant. Dejana l' industria, dejuna 'l treball, dejunan los barcos, dejunan los camps, dejunan los mestres, dejuna 'l cessant... y aquesta quaresma no arriba al fi may. Per xò si algú á Espanya dejuna de carn, deu ser casi, casi per falta de rals. Y en cambi, tot bitxo per forsa ó de grat, respecte á altras cosas dejuna tot l' any.

C. Gumá.

Un mico que havia estat á Madrid y veia de la manera com en aquesta terra las oficinas públicas despatxan los assumptos, vá poderse escapar y tornar al desert ahont vá donar als seus companys algunas lliçons de administració pública.

Y 'ls micos desde llavors fan lo següent: Un mico agafa un tros de paper y fá veure que hi escriu alguna cosa; passa 'l paper á un altre que també fá veure que hi escriu; aquest lo passa á un tercer y fá lo mateix, y 'l paper arriba aixis fins al últim mico.

Aquest fá veure que 'l llegeix (es l' encarregat de resoldre l' expedient) y per últim s' hi moca, y 'l llenca.

Aixis vá l' administració entre 'ls micos y 'ls espanyols.

En un concell de Ministres:
L' héroe de Sagunto:—Necesito 12 milions més pels gastos del meu ministeri.
Lo ministre de Hisenda:—Pintisse 'ls.
—Bé vaja, posemho á 6 milions.
—Ni un xavo.

¿Qué 'ls sembla l' espectacle de un ministre que demana la pela?
—Deixam una pesseta.
—No 'n tinch més mitja.
—Bueno, deixam la mitja y 'm deurás l' altra mitja.

Llegeixo en un periódich:
—«Las predicacions dels jesuitas de Alicante comensan á donar lo seu fruit.»
Verdaderament, si no fujen de Alicante ja sé 'l fruit que haurian donat aquellas predicacions: castanyas.

Sembla qu' en la nova lley de imprenta treuran la pena de suspensió que s' aplicava contra 'ls periódichs.
En lloch de suspensions, hi haurá multas.
De manera que 'l govern de 'n Sagasta, per quatre duros, se deixarà dir lleig.

Un suïcidi ben raro.
Un home, no recordo si de Málaga ó de Granada, vá untarse de petróleo y vá calarse foch.
¡Figúrinse si devia estar cremat!

¿Han vist desvergonyiment?
Mentres lo bisbe excomunica á la *Juventut catòlica* y á tots los que reben inspiracions del *Siglo futuro*, tot de un plegat surten trenta tres rectors y vicaris del archi-prestat de Granollers, declarantse partidaris de 'n Nocedal.

¡Y quina carta, la carta que l' hi envian!
«No temen en esta lucha *satànica* del error contra la verdad, ponerse al lado de esta.»
¡A quint punt héu arribat!...
¡L' un diu Satanás á l' altre!

Un feligrès nos escriu, fentnos una consulta:
«¿A qui haig de creure? ¿Al bisbe ó al rector del poble? Lo bisbe 'm prohibeix inspirarme en lo *Siglo fu-*

turo, y 'l rector me diu que sense el *Siglo futuro* no hi ha salvació possible. Jo vull guanyar la gloria del cel ¿com haig de fermho?

Resposta:—¿Me vol creure á mi? Clávis un tiro.

Dos polítichs conversan sobre 'l llenguatge de la premsa.

—A mi, diu un d' ells, lo que més me carrega dels periódichs es la manera que tenen de fer comparacions. No hi ha res que disgusti tant com certas comparacions.

—Prengui paciència: á mi, perque hi deixat de ser republicà y m' hi fet monàrquich, han arribat fins al extrém de compararme ab Judas, y no m' hi enfadat.

—Bueno, vosté no s' enfadará; pero ¿y Judas?

Fins are teniam la triquina en la carn de porch; pero are sembla que s' ha descubert un nou insecte fins en lo bacalla.

Ja no podém menjar res ab tranquilitat.

Per tot arréu nos surten parásits.

Fins en lo presupuesto.

Al fer las escavacions per posar los fonaments al monument á Colon, sembla que s' ha trobat una llumana antiga.

Aixó es un avis de la providencia, senyors de la Comissió.

¿No saben que vol dir?

Que Déu los ilumini.

Hi ha vint districtes vacants, y 'l govern ja 'ls ha distribuït.

Tants per ell, tants pels amichs de 'n Sardoal, tants pels amichs de 'n Romero Giron, etc. etc.

¿Y 'l cos electoral?

¡Oh! Aquest assistirá al *sufragi* de cos present.

Segons lo cens, aquí á Barcelona tenim 20,000 donas més que homes.

De lo qual se deduheix una consideració molt lògica.

Que casi bé 'ns podém casar ab una dona y mitja.

Una anecdota.

Poch temps després de la revolució de Setembre, en Sagasta s' estava en lo despaig del ministeri de la gobernació, ab un gat sobre la falda.

Un amich que 'l visitava, vá trobar estrany que tot un ministre, s' entretingués acariciant á un gat.

—¿Qué vols ferhi! digué 'n Sagasta. Era 'l gat de la redacció de la *Iberia*, l' únich sér vivent de aquella casa, que no tenia empleo, y me l' hi endut ab mi.

* *

Segons sembla aquell gat encare viu, y si en Sagasta no fá res, es que passa 'l temps tirantli 'l pèl avall.
En justa compensació de tirarli al país lo pèl amunt.

Entre companys que tots plegats no duhen un quarto á la butxaca se fá una juguesca. En Manelet qu' es d' entre tots ells lo més desvergonyat, assegura que pujará á una fonda davant de la qual se troban reunits, que sopará y no pagarà.

—Qué no...

—Qué sí.

—Ja está dit.

Hi ha que advertir una cosa: l' hassanya té mes mérit de lo que sembla, perque l' amo de la fonda es un home com un sant Pau y de molta forsa.

En Manelet puja y efectivament sopa: sos companys l' esperan desde baix.

Al cap de una estona 's presenta 'l minyó corrent escalas avall, ab lo nás tot plé de sanch. L' amo de la fonda, al veure que no pagava, vá ventarli una terrible bofetada.

Los seus amichs al veure'l baixar de aquell modo 's posan á riure.

Y en Manelet exclama:

—Lo qu' heu de mirar no es la cara, sinó 'l ventre.

En un teatro:

La dama dirigintse al primer galan l' hi deya:—

¡Torna'm la fama, torna'm l' honor!

Y 'l primer galan que no sabia 'l paper callaba.

—¡Torna'm la fama, torna'm l' honor! repetia la primera dama. Y 'l galan, silencio.

Y com que la dama vá repetirho fins per tercera vegada, acentuantlo més y més, al últim, lo galan exclamà:—Bueno, ja t' ho tornaré; pero quan m' ho demanis ab modos.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Camp-ru-bl.
2. ID 2.ª—U-na.
3. MUDANSA.—Pas-Pes-Pis.
4. LOGOGRIFO-NUMERICH.—Armengol.
5. GEROGLIFICH.—La perfidia tens la cassa.

Han endevinat totes las solucions los ciutadans Trafalgar y Apit y Broquil; 4 Sir Byron, Disfressa d' Esparver, Dos de Llotja, Lola de las Disfressas y Lisardo Como-hiela; 3 Simon de Sedruol, Patró Aranya, Noy de Profit y Estanya-paellas; y 2 no més J. Planas de Vilasar.

XARADA.

Menjant quatre-dos molt fina per postres, la tres-segona á la Tot qu' es molt bufona vá dos-hu la mantellina.
Y aquesta digué formal, eridant com un tabalot:
—Las quatre-invers-hu en plural t' escalfaré á fé de Tot.

LISARDO COMOHIELA.

MUDANSA.

La noya ab qui 'm vull casá es total posat ab a.
Es un poble que jo sé lo total posat ab e.
No puch veure cap carlí jens ni tot posat ab i.
Y molt peix he menjat jo sens la tot escrit ab o.

EUDALT SALA.

CONVERSA.

—¿Are qui 'ns governa Serra?
—No ho deus saber més que jo...
—¿En Martínez?

—No senyó.

—¿En Cánovas?

—Ja es á terra.

—¿Donchs qui dimontri será!

—En Sagsta; pero aviat son puesto serà ocupat

pèl que acabem d' indicar

RAMON ROMANISQUIS.

ROMBO.

• • •
• • •
• • •

Sustituir los pichs ab lletres de manera que la primera ratlla siga una consonant; la segona, un element del globo; la tercera, nom de dona; la quarta, corrent d' aigua y la quinta una vocal.

TRANQUIL ESPARVER.

GEROGLIFICH.

LOLO

• • • • •
• • • • •
• • • • •

SON

×

L

26 6

S. SANJOAN.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Lisardo Como-hiela, Dos de Llotja, Migué V. y Xipell, Teresa Mela, Ramon Romanisquis y Ciudadá Paco.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo que 'ns envian los ciutadans A. Martínez, J. Planas de V., Fermín de Anton, Estanya-paellas, Noy de profit, Disfressa d' Esparver, Noy Peret de la Bisbal, Eladia, T. los O. F. Wirtz y Satanás.

Ciudadá Paco: Publicarém mudansa, sinonimia y geroglífich.—Ramon Romanisquis: Idem lo que vosté 'ns envia.—Migué V. Xipell: Idem quint de paraulas.—Dos de Llotja: Idem mudansa y trenca-closcas.—Patró Aranya: Idem geroglífich.—Simon de Sedruol: Idem lo que 'ns remet.—Lola de las dispesas: Idem logogrifo.—Sir Byron: L' article no té pron brillo: de lo demás insertarém mudansa, trenca-closcas y pregunta.—Apit y Broquil: Idem quadrat y rombo.—Trafalgar: Idem una pregunta y un geroglífich.—L. Cusinet: Idem una mudansa.—Un minisire: Enterats pero una traducció del castellà no omplá cap objecte, aquí hont tothom enten la lengua de Castella.—Joan Palahi: Publicarém un rombo.—Esain: Idem una mudansa.—R. Martí P.: Primer de tot l' hi haurian de preguntar que l' hi ha donat facultats per interrogarnos. Si vol saber lo que pensém, llegeixi 'ls números que ben clar ho expressan.—J. Unibert: Anirá geroglífich y sinonimia.—Mister Jhonson: L' articlel vá bé.—Dos de Llotja: Publicarém las dos mudansas y el suelto.—Amich dels frares: Gracias per la noticias.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

JOCH DE MANS.

Molt serà qu' entre la blanca y la negra, no l' hi donguin un disgust.